

Annus néni az Úr napjára készült

– A múlt évben sem bővelkedtünk a virágokban, de az idén nagy gondok lesznek a szárazság miatt – válaszolta Herendi Annus néni, amikor néhány hete az úrnapi előkészületekről kérdeztem. Ezzel együtt a templom körül ilyenkor készülő virágszőnyeg az idén június 25-én is elkészült, s bár elsősorban a barna, a sárga és a zöld dominált, az itt-ott felbukkanó piros igazán érdekessé tette. A nyolc órakor megeredő eső pedig – ami többeket távol tartott, mondván úgylis elmosta az egészet – akkor és ott éppen csak annyira esett, hogy felfrissítse a szép alkotásokat.

– Valamikor az Úrnap előtti szombat, vasárnap a szirmok javát már begyűjtöttük – folytatja. – A férfiak biciklivel körbejárták a környéket. Keresték az új lelőhelyeket. A búzaföldeket tilos volt összejárni, de a peremén körbe-körbe bőven virágozott a pipacs, a szarkaláb, a búzavirág, a margaréta, erdőszéleken a bodza, árkok mentén a lósóska. Az akácfának a virágát és a levelét is jól fel lehet használni. A kertekből a rózsaszirmok, a jázmin kerül ki. A miénk a harmadik oltár. Szakály Irma nénitől vettük át, amikor a férjem még élt. De nem győznénk egyedül. Besegít a Daigner család is. Hajnalban a férfiak felállítják az állványokat. Előző nap az ügyes asszonyok megfonják a 120 centiméteres „oltárcopfokat”, vagyis a virágfűzéseket. A fő helyre „Az utolsó vacsora” című olajfestmény kerül. A képet évekként ezelőtt a Párkányi családtól kaptam. Ami még szükséges: a vázát, a keresztet, a gyertyatartókat, a Szent Antal és a Jézus Szíve szobrot az ünnep után elteszem. Az oltárterítőt is.

– Ki is kell mosni?

– Hová gondol? Tönkre menne az a régi, dúsan hímzett anyag! De jöjjön csak, mutatok valamit! – Annus néni a pincéhez kalauzolt. – Ez legalább 200 éves – mesélte közben. – Két pince is van benne, mert eredetileg présháznak építette Krammer dédnagyapám. Még meg vannak a ritkaságnak számító 13 méter hosszú gerendák, amelyeket egyenesen „von Böhmen” azaz Csehországból hozatott. Az utca felőli boltíves bejáratot az átépítésnél befalazták. A külső „pucoláskor” sajnos leverték a homlokzatról a monogramot és az évszámot. – Annus néni egy frissen meszelt kis szobát mutatott még. – Ez egy kis házimúzeum, eredeti bútorokkal, képekkel – és megsimogatja a sublótterítőt. – Az előtérbe meg olyan eszközöket teszek majd, amelyek a szüreteléshez, borászathoz szükségesek. Mindent megőriztem, csak a puttony hiányzik, mert szétszáradt. Sehol sem találok már faputtonyt. A nagy kádat is „reparálni” kell, ráhúzni a „ráfot” azaz az abroncsot.

– Ki nézheti meg a kiállítást?

– Mindenki, akit érdekel, de főleg a gyerekek. Azért, hogy tudják: a szőlő nem ládában terem, hanem sok munka árán.

*

Hauser József sokszor idézett budaörsi történeti könyve szerint régen sokkal hosszabb, több kilométer volt a virágszőnyeg, és a négy oltár a négy égtájat jelezte. Ezeket akkor a Wendler, Braun, Hauser, Kubik család készítette. Most a templom előtti részt a Feldhoffer család, az első oltárt az emlékmű előtt a Meinczinger család készíti a Hugauf és a Balla családdal közösen. Az innen kiinduló hosszú szakasz fölfelé a templomi gyermekkórusé. Majd a következő oltárig kis csoportosulások, magánszemélyek, valamint a katolikus óvoda munkája következik. A második oltár a sátorban Báder Rici nénié (Mudáék, Szabóné Marika, valamint a Hauser és Roth család segítik.) Az iskola előtt a cserkészek, a BIKE és más vallásos közösségek vesznek részt a munkában. A harmadik oltár Herendi Annus nénié és a Daigner családé. A templom kertben a harmadik és a negyedik oltár közti hosszú szakasz a Tagscherer család munkája. A negyedik oltár a Dauner, Herczog, Komjád, Weisskopf családhoz kötődik..

Steinhauser Klára